

תפילה על שבר הגלות

והיא תפילה המיוסדת מקדמוני
עולם, לאומרה בכל עת ובפרט
בערב ראש חדש, ומכונה "תפלת
הגלות", וסידרה בספרו הדיין
המוסמך ומקובל אלוקי תלמיד
תלמידי האריז"ל, החסיד העניו
כמוהר"ר בנימין הלוי זיע"א
מעיה"ק צפת שחי בין השנים ש"ל –
תל"ו, ואשר סידר את כתבי מהדורה
קמא מהאריז"ל, מלבד תקונים רבים
שנתפשטו בכל תפוצות ישראל,
ובראשם סדר "תקון חצות" ע"פ
האריז"ל, ותקוני תפילות שבספר
"שערי ציון" ובספר "תקוני שבת"

בני ברק

ער"ח מנחם אב שנת תשע"ח לפ"ק

מחולק חינם לזיכוי הרבים

רבון העולמים ואדוני האדונים ואלקי האלקים. אתה ידעת לאולתנו ואשמותינו ממך לא נכחדו. ובהעלות על לבנו גדל משובותינו. כמים נשפכנו והתפרדו כל עצמותינו. יראה ורעד יבא בנו ותכסנו פלצות ובשת פנינו כשתנו. ואין לנו פה להשיב ולא מצח להרים ראש כי עונותינו עברו ראשנו וכמשא כבד יכבדו ממנו ופשעינו רבו מלמנות וחטאתינו עצמו מספר.

ואף לזאת יחרד לבנו ויתר ממקומו על כי גדול פים שברנו ומאד גדלה מעלתנו עד לשמים. ומרדנו באלקותך לאמר איש לאלקיך ישראל ודעת דרכיך לא חפצנו. ומרדנו במלכות בית דוד לאמר אין לנו חלק בדוד. ועוד הוספנו סרה ומאסנו בדביר ביתך זבול מקדשך לאמר ראה ביתך דוד. אללי אללי לנו. אהה אהה עלינו. אויה נא עלינו כי גדול פים שברנו ותמוגנו ביד עוננו והשבות גמולנו בראשנו. וערי קדשך היו מדבר. ציון מדבר ירושלם שממה. בית קדשנו ותפארתנו היה לשרפת אש וכל מחמדינו לחרפה וגלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמת נחלת אבותינו. אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם וילכו מגוי אל גוי נעים ונדים. דחויים ודחופים. והיו למרמס ולמדרך כף רגל השור והחמור. נשפכה בבשתנו ותכסנו כלמתנו. כי כל אלה גרמו פשעינו וחטאתינו מנעו הטוב ממנו.

והנה עתה שברנו אליך ה' אלקינו. אבינו אב הרחמן. בארץ שבינו בכפיפת ראש. בכפיפת קומה. בנמיכת רוח. בחלישות חיל. בשבירת לב ובדמעה לב. בהשתחוויה. באימה. במורא. ברעד. בפחד וחלחלה לעתה ולרצות מול הדרת כסא כבודך לבקש מחילה וסליחה וכפרה על חטאתינו ועל עונותינו ועל פשעינו שחטאנו ושעונו ופשענו לפניך. כי אחרי שובנו נחמנו ונתחרטנו. ספקנו על ירך. בושנו וגם נכלמנו כי עליך נשאתנו חרפה. שמונו פנינו כחלמיש. ושלשתינו אנו מבקשים: לך ה' אלקינו. ואת דוד מלכנו. ובית קדשנו ותפארתנו. כאמור מפי כבודך. 'אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלקיהם ואת דויד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים'. ועתה ברחמיך הרבים הבט נא והושיעה נא צאן מרעייתך. אל ימשל בנו קצף ואל תעזבנו אבינו ואל תטשנו מלכנו ואל תשפחנו יוצרנו ואל תעש עמנו כלה בגלותנו. כי אל מלך חנון ורחום אתה.

ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. סבלו נשאו צרות צרורות תכופות זו לזו בין עמי התועבות. והנה עבדיך מפים להשפיתם תורתך ולהעבירם מחקי רצונך. ובכל זאת לא נסוג אחור לבנו ותט אשרינו מני ארצך. עודנו מחזיקים בתמתנו ותומכים בביתך. איה סופר איה מונה שמות המוני שלומי ישראל המנסים על יחוד כבוד שמך. ואיך יוכל להכיל מזבחך העליון רב העולות המעלות ולא יתפח תפוח אפר השרופים על יחוד כבודך. היש מקום לטבל עוד פורפירך בדם המפרפרים אשר פרפרו צריהם את בשריהם ומומתים על אמתך ונזבחים לשבחך. ומדוע לא יובא את דמם אל הקדש פנימה לכלה פשע ולהתם חטאת. הייטב לצדק משפטך כי דם פרים וכבשים ירצה ודם זבחך ישפך ולא ירצה. ומה זו סמיכה אשר תסמך ידים שופכות דמים נקיים וידיים עסקניות לעשק עוסקי תורתך ולהאביד צאן קדשים. ומה זו שתיקה. אלקי האלקים. אשר תחרש לעם נבל נאצו שמך. כי נאמו גוים איה האלקים האדירים המפה מלכים גדולים יבא נא אלינו. קראו בקול גדול אולי ישן הוא ויקץ. ויחפאו דברים עליך. אל עליון. המרגיזים מלהזכירם בלבבות ולחשב מחשבות. חרפה שברה לבנו ונקוה לנו ואלו ולמנחמים ולא מצאנו.

אהה ה'. העל אלה תתאפק ועיניך תכסה עובדי פסל המתהללים באלילים. רקדו כאילים בהיכלך שקטים ושאננים. מניהו מלכי. מניכו אפרכי יוצאים ביד רמה. וביני העמסים מני בטן הנשאים מני רחם גרושים ונבוכים בארץ לא להם דחו מבית אביהם. הרשים יצאו דחופים ותגשן השפחות הנה וילדיהן ישובות על מלאת לכל חפציהן להתגבר על גבירתן. משתרות לצור עליה לרשת משפנותיה. עתקו גם גברו חיל להצמית נפש אביוניך ולהתם תמימך בטמאתם ולא יזכר שם ישראל עוד.

הטוב לך כי תעסק בחשקי חשוכה והאמה מזה והאמה מזה בעדך פורקת עלך ומתרפקת עליך לאמר לא קדשת אלא אותי. והיא זונה ומזנה מזן אל זן וגם הנה הרה למארה. ניניה כתנינים וצפייה כצפונים לפרץ גדרך ולפרש להם חקי רצונך הפך רצונך. ומסרסים שפר השרשים לקפה של שרצים. ולמה יתן עזך כח לחוח ולא לחטה ומחלפת השטה. הקדשה היא בעינים

והקדשה למרמס רגלים. שנואה כי תפעל וצנועה כי תבהל. איך טלאיך הענגים והרפים כמתי
עולם במחשכים. איך היו אשכולותיך הנאהבים והנעימים צנומות דקות שדופות קדים. איך יענו
בני עננה אשר איבת את בנד את יחידך אשר אהבת. איך נתקו מורשי לבב יחידך העשוקים
שוקקים להיות סביב לשלחנך.

ועתה ה' עד מתי. למה פניך תסתיר תשכח ענינו ולחצנו. הלא זכריה חונך אמר לפניך: עד מתי
אתה לא תרחם את ירושלים ואת ערי יהודה אשר זעמת זה שבעים שנה. ומה נאמר לפניך. ה'
אלקיני. מה נדבר ומה נצטדק על הגלות המר והנמהר והארץ הזה שבועים שבעים. ועוד נוסף
עליהם ימים ושנים רבים ורעים. ואנחנו אסורים בשבייתנו ממספר (אלף ושלש מאות ואחד אמר
המדפיס מספר זה כתב המחבר בשנת ה'תכ"ט) [אלף ותשע מאות חמישים ואחד (שנת תשע"ט)]
שנה לחרבו בית קדשנו ותפארתנו מחמד עינינו משוש לבנו. על זאת ידאג כל רוח ונמס כל לב
ורפו כל ידים. וכל ברפים תלכנה מים וכל עין תזל דמעה.

אהה ה' אלקים. המאס מאסת את יהודה ואם בציון געלה נפשך. מדוע הפיתנו ואין לנו מרפא.
למה לנצח תשפחנו תעזובנו לארץ ימים. כי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטננו. ואתה ה' עד
מתי. עד אנה יצית בגאון האף שלהבת חרונו. הכלו המים מתעלת חסדיך ותעלת רפואותיך
מהרפות להבו. התמו הנחרים העצומים מאסמי אוצרי שלש עשרה מדות רחמיך ולא יוכלו
לכבות האש הגדולה הזאת.

הבט משמים עדה תמה שטוחה באסקפת היכלך ולבה קורעת. עניה סערה הומיה היא באין
השקט. הספת ושמע תחנוני שאלתה ובקשתה כהגו. הלא מצער היא לגדל חסדך. ואם עונינו ענו
בנו וענינו ענו. שלח רוחך הטוב לפגרים ושמש צדקתך להמסס. התאמץ בתקף חנינותיך. רומה על
השמים לרחם העמוסה מרחם באחדותך.

ואתה צלח העז עזך המפלא כח אין סוף לחשף לבו חסדיך צחצחות חור עתיק אשר אורו מראש
ותלבין בזהרם זהורית אדם דיניך. ושלש עשרה מדות רחמיך אשר תקנת בתעלומות חכמה
נשגבה את בריתם זכר האל נצר חסד ונקה בטל אורות את רשם כתמי עולותינו. יגלו ויגלו
הרחמים העליונים על מדותיך וישתלשלו בסלסולם עד גיעו ויגיהו בנגה רב אגן הסהר. ותעלה
למעלה ראש עטרת זכות אבותינו בעלי בריתך להקנות להם כח יפה במעמד שלשפתן לעשות חיל
ולחלות פני חנך להכין עת לחננה ושעת רצון.

עורי ישני חברון מקברותיכם ועלו אל מול אדמת כסא הרחמים לעתר על שארית מיטב הצאן
הנמצאה ביד שונאיה צרי חמסים וחמוצים עלו עליה שד ושוט. שת שתו להסיתה וענשים
אנושים לאנסה והילדים רכים ודפקים יום אחד ומתו כל הצאן.

קום אברהם רחימא ועמד לפני ה' וזכר לפני אבינו חי וקים ברית בין הבתרים להיות זרעך
ככוכבי השמים לרב. ועתה הותמו בין עובדי אלילים הזאבים בתועבות. אמרו לכו ונכחידם מגוי
ולא יזכר שם ישראל עוד. תשיב הרע לצוררם באמתך הצמיתם. כן תרדפם בסערך ובסופתך
תבהלם. ובחסדך תצמית איבי והאבדת כל צררי נפשי כי אני עבדך. כי לא יירש בן האמה הזאת
עם בני עם יצחק. חיסה ה' ואל תתן בני הנאהבים והנעימים ביד אריות וזאבים. ואם חטאו ועוו
ופשעו בני ונתחילו שרפה. זכר נא לאשר מסרתי נפשי לכבשן האש להשרף על דבר כבוד שמך
וקדשתי שמך בעולם ותצא שרפתי לשרפת בני.

קום יצחק עקדא ושפך שיחתך ואת דמעותיך לפני אבינו אב הרחמן. עד מתי ה' בית ישראל יהיו
למרמס ולעג ולקלס לעם נבל נאצו שמך. קנא לשמך הגדול המחלל בעמים. קנא לערי קדשך
החרבים והשוממים. קנא על ביתך המסורה בידיהם. קנא לצאנך. אתה אלקים זנחתה ותזנח
מעל מעלות עליותיה. בחוץ תעמד בבתי החצרים בחסר כל וקצר רוח. והאמה מזה והאמה מזה
בעדך. קום נא שבה על כסא דין בקנאת יקריך. ה' כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף
יצריח על איביו יתגבר. ואם חטאו ועוו ופשעו בני ונתחילו הרג. זכר נא לאשר פשטתי את צנארי
אל השלח על גבי המזבח להשחט על דבר כבוד שמך ותצא הריגתי להריגת בני.

קום יעקב שלימא ופגע את פני תפארת ישראל שומע תפלות. על הצאן צאנך הנאנחים והנאנקים
בעגים ושבים ודחקם ודלותם ושפלותם ביד עשו הרשע. עד מתי ה' בני הידדים אשר מסרתי

נפשי עליהם. תטשם ותעזבם מטמעים ומגאלים ביד עשו וישמעאל צרי ואויבי לי. כי ירא אנכי אתו פן יבוא והפני אם על בנים. זכר עדתך קנית קדם. למה תהיה משפלה ועקרה המשפלה ועקרה של בית והמספלה בכל זמן מזמנת לטובה. רוח היא ושבעה ילדה שבעה. אנא ה' הושיעה נא צאן מרעיתך כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרנם. וחמל על פליטת צאנך הנשארה שה פזורה ישראל. בני אברהם אהובך. זרע יצחק עקדך. והילדים אשר חנו אלקים לעבדך. ואם עוו ופשעו בני ונתחייבו גלות החל הזה. זכר נא עניי וגלותי בצאתי מבית אבי. הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנותי מעיני. ויצא גלותי ליתר הגלות אשר נתחייבו בני.

קום משה רעינא מהימנא. הביטה וראה צאנך רועים בארץ מאפליה. לא יוכלו שאת השד והשבר. משברי יום יום. והיה אור ישראל לחשך. מכים ומענים ולעג השאננים. אנא אביר הרועים. פאב היית לישראל כשחטאו במדבר ועמדת להם בעת צרתם בפרץ להשיב חמת האל מהשחית. והיה נא לצור מעוז לנו בארץ שבנו. והתחנו לפני ה' אלקינו לאמר. אל תשחת עמך ונחלתך אשר פדית בגדלך אשר הוצאת ממצרים ביד חזקה. למה לאמרו הגוים מבילתי יכלת ה' להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם ויטמעם בגוים בארץ שבים. שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך. זכר לאשר רצתי עליהם כסוס במדבר לבל יכס צר ואויב. ואיך תאבדם עתה בשביתם. בין אריות רבצו ועינים רואות וכלות. אלקים צבאות. הבט משמים וראה ופקד גפן זאת וכנה אשר נטעה ומינך.

קום מלכא משיחא וראה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה. נתנים ונתנים המה ביד עובדי פסל המתהללים באלילים. ועל מי נטשת מעט הצאן. והעירה והקיצה את משפטיך לפני אב אביך קנך לאמר. עד מתי ה' זנחת ותמאס התעברת עם משיחך. נארתה ברית עבדך חללת לארץ נזר. פרצת כל גדרתיו שמת מבצרי מחתה. ששהו כל עברי דרך היה חרפה לשכניו. הרימות ימין צריו השמחת כל אויביו. אף תשיב צור חרבו ולא הקימותו במלחמה. השבת מטהרו וכסאו לארץ מגרתה. עד מה ה' תסתיר לנצח תבער כמו אש חמדת. ואנכי היום איש מכאובות וידוע חלי. נגוע מכה אלקים ומענה. כשה לטבח יובל וכרחל לפני גזזיה נאלמה ולא יפתח פיו. מעצר וממשפט לקח ואת דורו מי ישוחח. אם כח אבנים כחי אם בשרי נחוש כי תכתש עלי מורוות. ובני הנם בארץ אויביהם ביד פשעם. ומה הועלתי בתקנתי במכאובות ומחליים לכפר פניך ולכפר על בניך ועודם אסורים בזקים בחבלי עני הגלות החל הזה.

אנא ה'. זכרה לחסדי דויד עבדך ואל תשב פני משיחך. ידך תפון עמו אף זרועך תאמץנו. אמונתך וחסדך עמו ובשמך תרום קרנו להגלות בפרסום רב לישראל קדושיך להציל אצילך הצלולים בתהומות רבה ואשר בין הגוים מטמעים ומגאלים להוציאם מאפלתם ולהעביר גלולים מן הארץ והאלילים פרות ופרתו לתקן עולם במלכות שדי. והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ועתה ה' אלקינו גואל גואל אבותינו. צורנו צור ישועתנו. פודנו ומצילנו. ומבלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע. רצה ה' אלקינו בעמך ישראל ותעלה לפניך זכות אבותינו הקדושים ולתפלתם שעה ברחמים. ותעלה לפניך זכות כל הצדיקים והחסידים והנהרגים והנחנקים על יחוד קדשת שמך. וזכות משיחך הקדוש מגננו ראה אלקים והבט פני משיחך. ומהר יקדמונו רחמיך כי דלונו מאד. ותשכן בתוך ירושלם כבראשונה. וכסא דוד עבדך מהרה בתוכה תכין ובנה אותה בנין עולם מהרה בימינו. ואת צמח דוד מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך. מלך ביפיו תחזינה עינינו מכתר בכתרי כתרים. והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו. ומלאה הארץ דעה את ה' בפנים לים מכסים. עשה למען שמך. עשה למען מינך. עשה למען תורתך. עשה למען קדשתך. למען יחלצון ידידך. הושיעה מינך וענני: יהיו לרצון אמריפי והגיון לבי לפניך. ה' צורי וגאלי: